

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ
ZÁŘÍ 2020 *** ROČNÍK XXI. *** ČÍSLO 9

Cítát inspirující:

Kolikrát ještě musí Godot nepřijít, abychom na něj konečně
přestali čekat? Jakub Šofar – Blázen na hoře (dybbuk 2013)

Petr VESELÝ

**náboženství
(úryvek)**

**V apsidách ženství
plamínek věčného života hoří
vstoupil jsem do Tebe
jako do chrámu
na kolenou**

CESTUJEME SE SOUTĚŽÍ

Od 13.dubna 2020 do 21.června 2020 jsem na svém facebookovém profilu položil 100+1 otázek týkajících se kultury s důrazem na literární historii především naší vlasti, ale pokládal jsem i otázky ze zahraničí (Slovensko, Chorvatsko, Řecko).

Původně jsem si myslel, že položím asi dvacet otázek, ale jak jsem se probíral svých fotoarchivem, nacházel jsem stále nové a nové snímky, spojoval je s otázkami, tu lehčími jindy těžšími. Potěšilo mě, že celá řada přátel na otázky reagovala. Musím říct, že naprostá většina odpovědí byla správných, i když, jak se někteří přiznali, občas musel pomoci strejda Google. Ale ani já bych sám nevěděl, kdybych se právě na onom místě nesetkal s pamětní deskou odkazující na přítomnost zdejšího rodáka, nebo osobnost pobývající v tomto kraji.

V dobách koronavirové karantény to bylo snad zajímavé cestování v rámci možností. Ale přiznám se vám, že jsem žasl, kde všude jsem byl. Pochopitelně bych mohl klást ještě další otázky, ale myslím si, že by to nebylo nutné. Většina z vás se vydala po vlastech českých nebo i do zahraničí, takže zcela jistě byste mohli i vy klást otázky k fotografiím.

Při tom archivním cestování jsem si uvědomil, jak jsme kulturně bohatá země. Prakticky v každém místě najdete nějakou tu zajímavost, osobnost spojenou s městem či obcí. Možná někteří mají „jen“ regionální význam, ale pro zdejší kraj udělali možná víc než někteří umělci z čítanek, kteří krajem jen „prolétli.“

Děkuji vám všem, kteří jste se mnou hráli hru na cestování po kulturních zajímavostech. Získali jste řadu bodů, za které si sice nic nekoupíte, ani nic nevyhrajete ... ale přece jenom něco, tip na zajímavý výlet při poznávání naší kulturní historie.

Tak ať najdete další zajímavosti a třeba se někdy pochlubte na facebooku. Rád se nechám inspirovat, protože já taky nebyl všude!

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Nakladatelství Epika v Jindřichově Hradci vydalo již sedmé pokračování projektu „Literáti na trati.“ Knihy uspořádal František Tylšar a v knize poezie je zastoupeno 55 autorů - „Literáti na trati VII aneb Poezie okřídlených kol.“ Z autorů mající vztah k Jičínsku zde najdete Zdeňka Němce (text písně „Loukotě a řemeny, 2008 v Jičíně“) a Ivana Fontanu (7 básní a aforismy). V knize prózy je zastoupeno 74 autorů - „Literáti na trati VII aneb Příběhy okřídlených kol.“ Z autorů majících vztah k Jičínsku jsou představeni Liboslav Kučera („Milostné příběhy železniční č.1“), Oldřich Němec („Zbyly jen vzpomínky“) a Václav Franc („Černý den Johna Williamse.“)

- „Po stopách Oty Pavla“ - rozhovor Václava France s Jaroslavou Pechovou (úryvek z rozhovoru pro ČAJ) – časopis N.O.S. (Noviny Obce spisovatelů), březen 2020, 1/2020

https://obec-spisovatelu-cr.webnode.cz/_files/200000386-938c6938c7/NOS_NEWS_01_2020_JEDNOSTRANA.pdf

- V sobotu 29.srpna 2020 se konal v Knihovně Václava Čtvrtka v Jičíně „Letní jarmark.“ V rámci akce vystoupil Václav Franc v programu „Teta Máňa vzpomíná.“ Následně byla představena kniha „Jablko nepadá daleko od stromu.“ Představení knihy se zúčastnili autorky a autoři Eva Černošová, Ilona Pluhařová, Václav Kňoure, Jan Lipšanský, Jiří Šandera, Pavel Velešovský a Václav Franc.

Václav

ČAJ č. 168 – PAVEL MALÁK

Hostem zářijového ČAJe je mělnický básník Pavel Malák, který nám představuje ukázky ze svojí tvorby.

Rozhovor poskytl spisovatel a novinář Hynek Klimek. Jeho prvotinu „Hadí příkop“ jsem četl na přelomu 80. a 90. let 20.století. Když jsem se po letech s tímto autorem sešel na stránkách dalších knih, zjistil jsem, jak je literát z Českých Budějovic (nyní vlastně ze Šumavy) plodný a úspěšný. Takže jsem jej rád vyzpovídal, abych se

dozvěděl, že : „Životní sen napsat knížku se mi splnil vícenásobně!“

Vzhledem k tomu, že se v září koná další ročník Martinské poetické jeseně, věnuji svoji literární úvahu současné „Slovenské literatuře.“ Představuji knihy v českém překladu, ale i slovenském originále.

Regionální autory zastupuji sám básněmi z připravované sbírky „Křižovatky samoty.“
Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Pavel BUŠTA – SIGMUNDOVY MŮRY

Vydalo nakladatelství TOGA v roce 2015

Pavel Bušta (*1991) patří mezi generaci mladých autorů narozených po roce 1989. Jeho povídková knížka „Sigmundovy můry“ přináší čtrnáct příběhů lidí, kteří se nějak vymykají z běžných norem lidského chování. Nakonec úvodní povídka „Sezení“ nás přivádí do psychiatrické léčebny, kde si lékař Löfler a pacient Harry Chesterton vymění svoje role. A nakonec není k poznání, kdo je vlastně kdo, neboť i lékař má svoje slabosti a tajemné stránky.

Mně osobně zaujala povídka „Poslední mohykán“, kde hlavní hrdina ničí televizní obrazovky, aby zachránil lidstvo, ale je chycen a nakonec končí jako oběť u televize jako další oběť nekonečných televizních seriálů, když (str. 118) „na Olivera ze zářící obrazovky sadisticky zašklebil primář Sova.“ A právě pointy povídek jsem většinou silné a zajímavé, čímž mi je autor velmi blízký.

Nakonec z téže povídky si dovolím krátké ukázky, viz str. 116: „Lidé se budou zotročovat sami a dobrovolně, aniž by si toho všimli.“ Či další: „Když chcete cpát lidem do hlavy sračky, sám je tam mít nemůžete.“

Zajímavý je i příběh čtveřice chlapců, kteří na kraji lesa naleznou oběšeného důchodce. Viz povídka „U dvou milenců.“ Protože si chtějí dokázat, že se nebojí, vypraví se v noci s baterkami na výpravu za oběšencem, ale všechno nakonec dopadne jinak, než

předpokládali.

V knize najdete povídky o předpokládaném konci světa, o kytaristovi, který trpí diabetem, ale nikdo se to nesmí dozvědět. A když pak jednou uvízne se svojí fanynkou ve výtahu... či jak invalidní důchodce šmíruje dívky dalekohledem, až u jeho dveří jedna ze sledovaných dívek zazvoní.

Knihla byla nominována v roce 2016 na „Literu za prózu.“

Václav

C O V I D a názory

Chtěl bych se ještě jednou vrátit ke COVIDu – 19. Nechci už řešit roušky, očkování, počet testovaných, ale rád bych se zaměřil na názory diskutujících pod články o nákaze zasahující do našich životů.

Možná jste si také všimli, že se na těchto diskuzích často objevují názory, že vlastně na COVID umírají jen staří a nemocní lidé, kteří by stejně zemřeli. Tvůrci těchto názorů mají pravdu v tom, že nikdo není nesmrtný. Ale už je trochu rozdíl, jestli nějaký pan Novák zemře dnes nebo třeba za tři roky.

Když vám před očima „odchází“ někdo blízký, třeba na nádorové onemocnění, přejete si, aby lékařská věda udělala něco. Třeba prodloužila život o pár měsíců či dokonce let. Já vím, že je rozdíl, jestliže vám umírá rodič nebo nějaký pan Novák, kterého jste nikdy neviděli. To se potom dělají rychle závěry, ale co když je ten pan Novák váš otec? To už je horší!

V těchto chvílích si uvědomuji, jaké je vlastně štěstí, že u nás není uzákoněna eutanásie. Dovedete si představit, jak by někteří lidé dokázali „zaopatřit“ své nadbytečné příbuzné?

Vím, že některá utrpení lidí mohou být „horší než smrt,“ ale celá lékařská věda je založena na pomoci těm, kteří pomoc potřebují.

Když se vrátím ke COVIDu, mohli bychom logikou některých diskutujících postupovat i u celé řady nemocí. Proč léčit diabetiky, kardiaky, astmatiky, hypertoniky, obézní ... dosad'te si sami? Vždyť stejně umřou!

Přežijí přece jen ti silní, zdraví, úspěšní a odolní! Nakonec i ve starověké Spartě shazovali nemocné ze skály. Dovedete si představit, že bychom třeba v dnešní době shazovali ze skály nedonošené děti?! Já ne.

Už slyším některé lidí, jak říkají (a oni to i píší na různých diskuzích), že by bylo dost peněz na jiné věci než na zdravotnictví. Víte, že třeba 20 procent nemocných čerpá 80 procent peněz z veřejného zdravotního pojištění? A kdyby je zlikvidoval COVID, tak by ... ne raději ani nechci domyslet.

Před lety jsem četl povídku, kde se lidé dovršící určitý věk, tuším v té povídce to bylo 60 let, měli dostavit k devitalizaci. Slušně řečeno k ukončení jejich života. Byla to sci-fi povídka, ale ... Víte, jak by se rychle vyřešil problém s důchodovou reformou?! To opravdu nemyslím vážně, ale někteří lidé by mi možná zatleskali.

Setkal jsem se s názory, že lidi nad určitou hranici by neměli být léčeni. Mají ti pisatelé rodiče a prarodiče? Uvědomují si, že i oni jednou nebudou mladí?

Rád bych viděl ony pisatele v rolích lékařů, jak to bylo v jarních měsících v Itálii, když při nedostatku respiračních přístrojů, museli rozhodnout, koho odpojit a komu dát šanci. Nebo by neléčili nikoho? Ono je to jiné diskutovat v klidu pokoje nebo řešit ve stresu a nebezpečí třeba i o vlastní zdraví naléhavé otázky života nebo smrti.

Víte, toto zamyšlení má být varováním. Začínám se obávat, že určitým skupinám tyto zvrácené myšlenky vůbec nepřipadají zvrácené. Vždyť je to logické. Přežijí ti silní!

Ono i v jednom hnutí, které zachvátilo Evropu v minulého století nebylo taky místo pro slabé a nemocné. Pokrok nezastavíš, takže se neshazovalo ze skály, ale třeba „zplynovalo.“ Je mi špatně, jen jak píší tato slova.

A tak si na závěr položím řečnické otázky: Nehnědne nám určitá část společnosti? Nesmírujeme se nějak rychle s těmito názory?

Václav

Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně
Klub aktivních seniorů

THEODORA NĚMCOVÁ V JIČÍNĚ

**Po stopách dcery
slavné spisovatelky**

Procházka s PhDr. Evou Bílkovou

**Čtvrtek
3. září 2020
v 15 hodin**

**Sraz
v zámeckém parku**

Vstupné 30,- Kč

Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně
Denisova 400, 506 01 Jičín, tel. 493532833
<https://knihovna.jicin.cz>
e-mail: knihovna@knihovna.jicin.cz

V sobotu 29.srpna 2020 se konal v Knihovně Václava Čtvrtka v Jičíně „Letní jarmark.“ V rámci akce vystoupil Václav Franc v programu „Teta Máňa vzpomíná.“ Foto proChor

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska
Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Franczub@seznam.cz
Ročník 21. Číslo 9. Září 2020.
(2.září 2020)
ikobra.rehec.cz